

о. С. М.
ЧЕРВОНИМ КАТАМ УКРАЇНИ.

Молоком текуча і медом пливуча
Землице кохана....
Золотом, збіжжам, сріблом, жемчугами
Вповита, прибрана.
Тебе, о землице, як красну дівницю
Люде величають,
Півці і поети складають сонети
І пісні співають.
Нивами ти цвіла. - пів світа живила
Своїми плодами,
Під серцем ховала, пестила, кохала
Гадюк тисячами.
А днесь ті гадюки - червоної крукі
Тебе вже лоточуть
І кров Твою, Ненько, із груди - серденька
Випивають, точуть....
Ах, любя земличко - румянеелічко
Твоє посумніло;
Господар твій давній, обдертий, голодний,
Попухло вже тіло.
О гади червоні! Іроді пекольні!
Вже близько час кари....
Крадене не гріє.... Ось вихром повіє
І здіймуться пожари....
Посохлі руки, - за голод, за муки
До помсти здіймуться....
Комуна пропаде - лани і левади
Знова розвивітуться....

АНГЛІСЬКИЙ ЧАСОПИС ПРО
ВІДНОСИНИ НА РАД. УКРАЇНІ.

В „Менчестер Гардієн” з 4-го червня поміщено лист до видавця п. з. „Несупокій на Україні”, в яким мр. Грінвуд вказує на причини утечі українських селян через Дністер, де майже щоденно трапляються масакри утікаючих. „Масакровано цих людей тільки за те, що не хочуть гинути з голоду в їх власній країні, або на заслання на Сибірі. Ці утечі є відбиткою скоро зростаючого руху незалежитися від Москви. Щораз більше стає Сталінові ясним, що коли український рух побідить — а всі ознаки промовляють за тим — то наслідки того для Союзу будуть катастрофальні. Бо Україна є не тільки шпихліром збіжжя, але й вона дуже богата в природні засоби. А деморалізація, яку незалежна Україна викликала-би серед інших республік Союзу мусілаби скоріше чи пізніше завалити цілу будівлю”. Дальше мр. Грінвуд оголошує лист з України, в якому автор описує настрої серед робітництва, яке вже не хоче їхати на село для хлібозаготовки, бо чим більше остається хліба на селі — кажуть вони — тим більше вони можуть купити від селян; пайками з кооператив не вижиеш.

БОЛЬШОВИЦЬКА ВЕСНА.

(УП) „Вісти” з 28. IV. 1932 р. подають, що на засіданні Раднаркому дня 26-го IV. 1932 р. стверджено, що плян весняних засів виконала Україна тільки на 23 прц. Видно, що сівба була зовсім не підготована, розуміється пропагандивно. В деяких районах є хибне розуміння праці. Всю надію покладається на трактори, яких ще взагалі не дуже багато є і які дуже часто вибувають зі строю тому, що псується і нема кому та чим ремонтувати. Вся праця опізнюється. Коней використовується лише на 40—45 прц. Рівнож показується, що старі машино-тракторні станції зі старими тракторами працюють багато скорше й краще, як нові, бо мабуть старі трактори є закордонного виробу, а нові совітського. В київській області є ще дуже багато одноосібних приватних господарств. Ці то господарства виконали вложений на них плян засівів лише на 1—2 прц. Такеж саме, положення в полуднево-українському бавовняному районі. Там перепинка йде головню через те, що дуже погано працює очищуючий насіння бавовни завод. Замість доставити 1139 тон насіння на 15. IV. він доставив усього 200 тон. У заводі машини працюють погано, а також і робітників кваліфікованих нема, бо в завод до праці набирається робітників прямо з вулиц. Доставка насіння до колгоспів сягає лише 62 прц. плянованої, тож нема чим обсіяти землі. Подібне положення є також і в тютюновому районі.

„Комуніст” з 25. IV. 1932 р. подає, що помимо всяких партійних та урядових постанов коням далі не надають великої уваги та відповідно з ними не обходяться. Про це дуже багато пишеться й говорить-ся, але все остає по старому. Звертається увагу, що боротьба за коня, це боротьба за проведення в діло большевицької весни. При тій нагоді знова виринають погрози в бік куркулів та богатших людей, що нібито саботують всі ті постанови. Тепер пропонують зробити за коней особисто відповідальними бригадирів, що працюють кіньми.

„Комуніст” з 26. IV. 1932 р. звертає увагу на недосконале проведення сівби взагалі. Висівається насіння не прочищене. У деяких районах висіяно насіння кукурудзи з прорісністю в 16—20 прц., а в цілому районі Межева нема кращого насіння, як 69 прц. прорісности.